

I E L T E A T R E

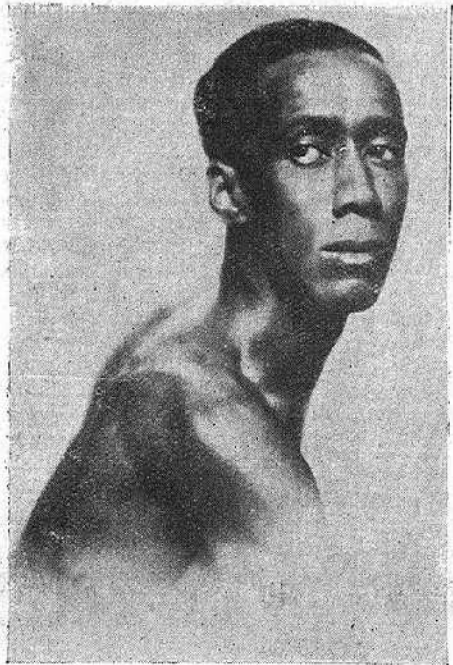
MUSIC-HALL

La revista negra "Luisiana"

El públic de Barcelona vessa cada nit el seu entusiasme davant la revista «Luisiana» que una troupe de negres, comandada pel ballari Louis Douglas, representa aquests dies al teatre Nou.

Jo no he regatejat tampoc els meus aplaudiments. Molt moguda, força homogènia, d'una admirable seguretat rítmica, la revista «Luisiana» és un espectacle distret a més no poder. No peca gaire, contra el costum, de monotonia, i ofereix a estones una especial seducció, deguda, potser, a l'atmosfera exòtica en què es desenrolla i a l'excel·lència dels intèrprets.

Però, ni és aquest l'espectacle negre que voldria tenir ocasió de lloar ací, ni és, a desgrat de la bona i merescuda acollida que se li ha fet, el que Barcelona, ciutat oberta a totes les novetats, espera veure. Massa adaptada als nostres gustos, li manca a la revista «Luisiana» el caràcter que algunes escenes, mal copiades, com la de la invocació del primer quadro i la de la partida de poker, no arriben a donar-li prou bé. Quan Douglas balla un blues cantant per Marion Cook, o quan Jones es dirigeix a l'estimada a pas de fox, o quan els dos, Douglas i Jones, es barallen fent prodigis d'acrobàcia, la revista resulta reeixida. En canvi, ni emociona quan el cor entona, en l'esmentada invocació, un «spiritual», ni agafa el to primitiu i burlesc que el gran clown negre Tim Moore donava darrerament, al Moulin Rouge de París, a aqueixa partida de poker. Per a aconseguir aqueix to, fóra necessari a més a més, per a «Luisiana»,

LOUIS DOUGLAS

un altre decorat. Douglas sap millor que ningú que els telons de Covarrubias varen ésser un element d'èxit de la primera revista negra llançada a la capital francesa en 1925, amb la Baker i ell.

No és dit tot això en detriment dels artistes de «Luisiana». He consignat ja, en començar, llur excel·lència, i hauria de parlar encara, de la llur disciplina. Hi ha entre ells elements de positiva vàlua, deixant de banda a Douglas, indiscutible, com Jones, al qual coneguerem sis anys enrera fent un número còmic precisament amb Douglas i més tard de partenaire de Marcelle Rahna; com Rosa Pontexter, tota nívola; com Bobby Vincent, procedent de les famoses Chocolat Kiddies, plena d'encant; com l'estràlali Mire Riley i les opulentes mulates Mona and Lola, que no haurien de sortir-se de cantar cançons angleses. Hi ha també unes dansarines menudes, de conjunt, que van com emportades pel vent. Jo només lamento l'europeïtzació d'aqueixos espectacles negres. Es tan lamentable com veure la nostra gent volent imitar les gesticulacions pròpies de les rases de color.

Per damunt dels artistes, «Luisiana» sorpren per la direcció escènica. Douglas admira quan giravolta repenjan-se en una cama i deixant l'altra morta; quan, igual que si portés rutelles a les sabates, patina amb un sol peu. Però molt més sorprenent és com director. El quadro de l'assaig al teatre, meravella per la seva vitalitat: és el millor de la revista. En Sugrañes hi té molt a aprendre. Amb pocs elements i sense enfarfegaments de luxe, aconsegueix Douglas veritables èxits de moviment i de color.

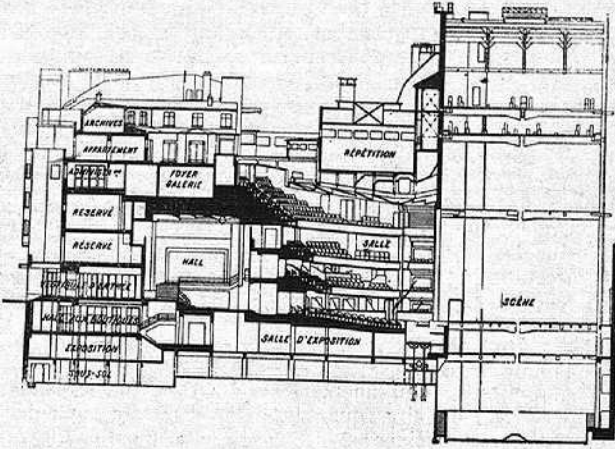
El jazz de Tommy Lander no és cosa per a restar boca-badats. Acompanya amb justesa les escenes de la revista, però el record massa recent de l'orquestra de Sam Wooding em priva potser, d'estimar l'elogi.

JOAN TOMAS

UN TEATRE NOU

EL TEATRE PIGALLE

— Un teatre — diuen que va dir el baró Henri de Rothschild — ha d'ésser un edifici sumptuós. Un teatre ha de donar una nota de singularitat que no poden donar altres edificis. No es va a un món de fantasia? Doncs introduïm el públic en un ambient de fantasia.

Secció longitudinal del Teatre Pigalle

Així s'ha fet. L'espectador entra al teatre i es troba amb una llum extraordinària que li cau al damunt. Travessa portes de vidre emmarcades de metall argentat. El vestíbul sembla un palau encantat. Aneu passant escales i portes de vidre que us isolen cada vegada més del carrer. Encara heu de caminar una mica per entrar a la sala d'espectacles, nova, moderna, sense parió.

Quasi no té ornamentació que destorbi. S'ha vingut a veure teatre. Doncs l'atenció dels mils cinc cents espectadors només ha d'ésser l'escenari. Tota altra cosa destorba. Intenem amb dades que prenem de diferents revistes i diaris que s'han ocupat del nou teatre, de donar una idea ben neta de l'escenari del teatre Pigalle.

L'escena és una plataforma de 20 metres de profunditat per 21 d'amplà; però essent composta de dues altres plataformes, una en primer terme i l'altra en segon, que miden 9 metres de profunditat per 14 d'amplà. Amb això sol un ja es dona compte que l'escena pot tenir una profunditat senzilla o doble segons les necessitats de la *mise-en-scène*.

Al mateix temps l'obertura d'aquesta escena pot modificar-se pel que fa referència a les dues dimensions: alt o ample. És el mateix efecte que pot fer un diafragma d'una cambra fotogràfica que pren més o menys extensió segons la voluntat del qui la manobra.

En el primer pla es podran representar els interiors, els recons del paisatge, etc., i en el segon tot el que ha de donar la impressió de gran espai, gràcies a una tela panoràmica blanca i encolada — de projeccions — que es desenrolla del jardí al pati en mig cercle sobre 30 metres d'altura, donant un buit de 19 metres de profunditat i estirant-se en mig tronc de con. Hi ha un dispositiu que permet doblegar-se la tela sense plects.

Sobre aquesta tela 10 projectors de 3000 wats i 180 projectors de 1000 wats donen, a voluntat, una il·luminació de 210 quilowats. I amb l'ús de determinats «écrans» s'obté tota la gama de colors i els jocs de núvols. Una força elèctrica de 3000 wats assegura aquesta projecció.

Heus ací la maquinària. S'ha tingut en compte que als escenaris, com més gent hi ha menys feina fa. En aquest escenari, gràcies a un enginyós aparell hidràulic, un home tot sol pot manejar vint peces d'uns tres cents quilos cada una a la velocitat d'un metre per segon.

La plataforma de l'escenari pot moure's tant verticalment com horitzontalment. L'escena té 50 metres d'alt, i dins d'ella poden maniobrar independentment quatre plataformes que són altres quatre escenes diferents.

Els canvis de l'una a l'altra es fan ràpidament: 100 segons, que poden reduir-se a 55. Tot això dona una resultant ben clara: el director té a mà quatre escenes sempre a punt, maniobrades per un sol home que des del pont elèctric dirigeix la marxa tan sols fent funcionar les manivelles.

L'orquestra pot pujar i baixar còmodament, i fins una part del públic.

Acabarem dient, tancant les dades tècniques, que tot això està servit per una central hidràulica a 100 quilos de pressió i automàtica i per una sub-estació que rep un corrent de 12000 volts transformant-lo a baixa tensió amb una puixança de 1000 cavalls. Aquesta immensa instal·lació està menada per la més gran orga del món, que té 228 palanques i un milió de metres de canalitzacions elèctriques.

Dins d'aquest teatre es pot fer tot. La comèdia pot conquerir terrenys que fins ara li estaven tancats. Cal donar-se compte que la sumptuositat cinematogràfica ha mort, en part, la tristes elegant d'aquests salons i aquests palaus de paper pintat del nostre teatre.

El teatre Pigalle aporta a l'art dramàtic unes possibilitats que fins ara no havien existit. Potser fóra exagerat de dir que és un «teatre únic» adaptat a tots els gèneres; però sí que es pot dir que és capaç d'una utilització extensa com la de cap altre.

L'obra inicial del Teatre Pigalle ha estat encomanada a Sacha Guitry, qui titula la seva producció *Histoire de France* i tindrà prop de vint quadros. L'*Histoire de France* de Sacha Guitry possiblement serà una interpretació senzilla d'aquella famosa síntesi històrica de Jacques Bainville tan anomenada per allà l'any 1924.

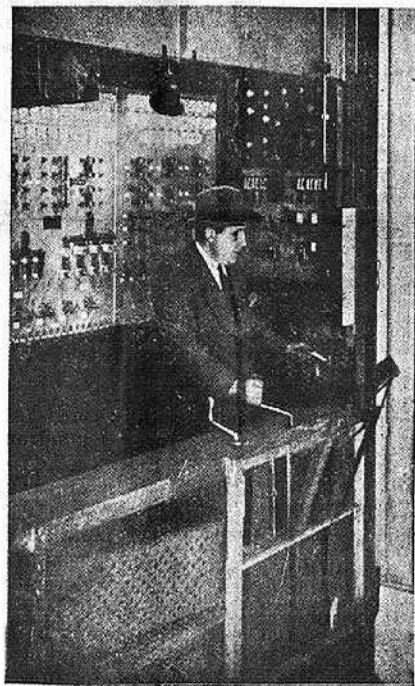
En els vint quadros, Sacha Guitry vol condensar tota la vida d'un poble. L'autor de

Mariette ja està acostumat a les comèdies amb personatges històrics. Tots recordem uns quants noms de comèdies d'ell, els protagonistes de les quals són personatges històrics: *Pasteur*, *Napoléon III*, *Mozart*, etc....

El baró Rothschild ha confiat la direcció escènica del seu teatre a André Antoine, l'animador del vell Theatre Libre, avui dedicat a escriure la crítica teatral a *L'Information* i un butlletí quotidià de *Le Journal*.

Antoine és un d'aquests vells que no se'n torna. En les seves memòries, darrerament publicades, esgarra a tort i a dret amb fúria de vint anys. Fou la seva autoritat teatral la que obligà el Comitè de Lectura de la Comédie Française a admetre l'obra de Paul Raynal *Le tombeau sous l'Arc de Triomphe*, que produí un escàndol tan gran que deixà pàlida la famosa batalla d'*Henri*.

La direcció d'Antoine és una garantia per a certs joves. És un home que sap veure les obres i que ha estat un vertader apòstol del teatre nou.

La comanda única de la maquinària

a certs joves. És un home que sap veure les obres i que ha estat un vertader apòstol del teatre nou.

Concretem en tres punts l'obra del Teatre Pigalle:

Primer: 18 milions de francs del baró Henri de Rothschild.

Segon: Charles Siclis, arquitecte amb un estol de tècnics. La Siemens, l'electricitat; Maurice Périer, enginyer electricista; Georges Foilloux per a les instal·lacions escèniques d'acord amb Max Hasait; Henri Just i Pierre Blum, enginyers; i el propi fill del baró, Philippe de Rothschild, etc.

Tercer: André Antoine, que ha d'aprofitar tots els elements tècnics i materials per a donar un art ben nou i ben del nostre temps.

FRANCESC MADRID

— Ara que ja estem sols, un petonet, maca! (London Opinion.)

ELS EMPRESARIS I LA PRÒXIMA TEMPORADA

Josep M. Tries

El senyor Tries, empresari del Nou, segueix la bona tradició de la gent de teatre de Barcelona. Per trobar-lo, cal anar a la Rambla. Així ens ho diuen en l'administració del Teatre i, efectivament, tenim la sort de descobrir-lo al Pla de la Boqueria.

El senyor Tries té interès sobretot, a remarcar el gran valor de la companyia que ha format.

— Val la pena d'insistir sobre aquest punt — ens diu —. Fixi's, de primer actor i director tenim l'Enric Borràs. No cal que en parlem d'En Borràs, oi?

— Sí, és un senyor bastant conegut... — Com a actrius tenim l'Enriqueta Tor-

PASTARELL

res, Carme Doménech, Carme Jarque, Matilde Xatart, Anna Peris, Sra. Moigosa, Paquita Castells i Paquita Virgili.

— El panorama és excel·lent. I, quant els actors, com ho tenim això?

— A més a més d'En Borràs, En Joaquim Montero, un altre dels nostres prestigis consagrats: En Francesc A. de Villagómez, que tantes i tan brillants campanyes ha fet amb la companyia Guerrero-Mendoza. Ramon Tort i Enric Lluell, prou coneguts i celebrats perquè jo ara tingui de fer-ne l'elogi. En Joan Cumesells, En Joaquim Parrenyó, potser el millor dels nostres galants còmics. L'Enric Guitart (fill), l'Emili Perelló, En Gaspar Furquet, En Ciprià Arboix...

— Realment, és una gran companyia. I a quin gènere pensen dedicar-se amb preferència?

— Al gènere dramàtic, principalment. Crec que és el que encaixa millor amb les condicions del conjunt que hem format.

— Veig que debuten amb el *Peter's Bar*, de Ramon Vinyes...

— Efectivament: el dia 4 d'octubre. Aquest drama d'En Vinyes creiem que tindrà un gran èxit. És un aiguafort, molt valent, molt vibrant. Algú creurà, potser, que és una mica atrevit, però, posat a l'escenari del Nou, encaixa perfectament.

— L'estrena següent, què serà?

— No ho tenim resolt, encara.

— Amb quines obres compten?

— El *foc*, drama en tres actes de Millàs-Raurell. *L'empresari de monstres*, drama en tres actes, de Ramon Vinyes. Una adaptació de Boris Gudonoff feta per Salvador Vilaregut, amb el títol de *El tsar maleït*. Un drama d'En Puig i Ferrer, sense títol, encara. *El drama del profeta*, d'Andreiev, traduït per Enric Lluell i Lluís Capdevila. *Terra inhumana*, de François de Curel, traduït per Puig i Ferrer. *El món per un forat*, de Joaquim Montero. I, finalment, un drama popular, en quatre actes i en prosa, d'Ambrosi Carrion, que encara no hi ha posat títol.

— Fins quan pensen allargar la temporada?

— De moment, fins a Reis. Si la cosa va bé, no cal dir que continuarem.

— Faran també alguna cosa en castellà?

— Per Tots Sants farem els *Tenorios*.

— I res més?

— No sé. No hi ha res decidit sobre aquest punt.

— He llegit en alguna banda que En Borràs vol fer el *Cyrano de Bergerac*.

— Potser sí. Ja li he dit que no hi havia res decidit, encara.

— S'ha dit també que serien vostès el que posarien les *Escenes de carrer*, la famosa obra de Rice.

— Alguna cosa s'ha parlat d'això, però no sé si ens entendrem amb els propietaris de l'obra.

— Vostè és partidari, doncs, de l'anomenada «invasió americana»?

— Jo sóc partidari de posar en escena totes les obres que estiguin bé. L'extravagància per l'extravagància, no m'interessa gens. Sóc dels que creuen que el teatre no s'ha de moure de la seva tradició.

— Molt bé. I quina és la seva opinió sobre el nou sistema de pagament dels drets d'autor?

— Trobo que és molt lògic i molt honrat. Hi estic absolutament conforme.

CODORNIU

LA MUSICA

ARQUES DE NOË

Perquè no se'n perdés la mena, va agafar una parella d'animals de cada espècie i se suposa que ajudat per la seva nombrosíssima família—Noè els va encabir dintre de l'Arca, esperant el famós Diluvi Universal.

Els homes d'avui i els homes de demà repetiran els treballs de Noè. Amb la diferència, que així com en aquells temps bíblics va ésser el poder diví el que va decretar i executar la destrucció de tots els homes i animals, i va ésser el mateix poder superior el que, valent-se de la família Noè, va guardar-ne llavor perquè tornessin a estendre's i a poblar la terra homes i animals, ara, en els temps que som i que vindran, són i seran els homes els que exterminaran les bèsties, que amb tanta abundància inundaven el planeta i hi lluitaven per una vida trágica i difícil i que sempre finia de mort violenta, i seran els mateixos homes els que en salvaran i tancaran, en els parcs zoològics uns quants exemples de cada mena, per a guardar-ne record i testimoni, i ensenyar a les generacions que vagin succeint-se, mostra dels éssers monstruosos i inútils, que un temps havien llurament viscut, en la seva companyia, sobre la terra.

La terra és la casa de l'home; i ell no hi vol bèsties escampades. Els animals domèstics que no serveixen per a l'alimentació, van desapareixent: pobres cavalls nobles; ases intel·ligents; mosques alegres! D'aquí poc temps no se'n trobaran només que a les col·leccions. Tampoc l'home i la dona no tardaran a cansar-se del gat i el gos. Cabres, vaques, gallins i gallines, es anem confinant a locals especials i apropiats.

Els animals salvatges van essent perseguits i caçats amb veritable fúria, i, cada vegada més, reduïts a contrades més estretes; moltes espècies han estat així exterminades i ni se n'ha salvat una sola per conservar-la en les modernes Arques de Noè que són els parcs zoològics; als animals perniciosos, des dels microbios a les rates i als tígters, se'ls mou una guerra a mort, sense treva, i en la qual no sempre guanyem nosaltres; els menys perillosos o inofensius són víctimes de l'instint de la caça, o d'aquesta gelosia que tenim de l'habitació terrena.

Demés, l'home vol ordenar l'aspecte de la terra segons el seu criteri, i de conformitat amb les seves teories estètiques i socials. Per això té el projecte d'higienitzar tota la seva superfície; la vol rapar al zero, i la vol urbanitzar; vol fer desaparèixer les bèsties, quasi diríem que la vol esterilitzar.

Però pel seu gran esperit científic, ha de conservar també la memòria del passat; per això guardarà les parelles d'animals en les Arques de Noè modernes.

Altra mena d'éssers també aniran minvant de vida: les obres d'art que tant havien interessat i fet vibrar amb un goig sublim i incomparable, els homes, fins avui. Però no serà per la voluntat de l'home que les creacions artístiques perdin l'eficàcia i no es renovellin; sinó per una evolució natural de l'espiritualitat humana.

I els homes de demà agafaran un parell d'obres musicals de cada mena, perquè la música no desaparegui en l'oblit o no es fongui en la llegenda, i les faran executar, pels segles dels segles, sense fallar, davant d'un públic mogut de curiositat cultural, però sense cap emoció estètica, en uns «concerts clàssics» que, junt amb els «museus d'art», seran les «Arques de Noè espirituals» d'aquells dies futurs.

Feina més fàcil que la formidablement complicada i llarguíssima que devia tenir Noè amb la seva cèlebre Arca.

JAUME PAHISSA

Jaume I, 11 — Telèfon 11655

— Agafeu-vos al canó de l'escopeta... però aneu amb compte, que està carregada! (The Humorist)

GRAN SASTRERIA LAIETANA

LA DEL RELLOTGE

ELEGANCIA - PROMPTITUD - ECONOMIA

Extens i variat assortit en les novetats que la moda imposa. Veritable i garantitzat tall americà.

Trajos estam i fresc, a mida, des de 75 pessetes. Pantalons tennis a mida, des de 18 a 115.

TALLADORS DE PRIMER ORDRE

40, VIA LAIETANA, 40

TELÈFON 12446

CHASSAIGNE FRÈRES

Casa fundada en 1864

PIANOS - AUTOPIANOS

Términis Més de 31.000 en ús Lloguers

TELEFON 16086 - CLARIS, 43 - BARCELONA

CINEMA I DISCOS

Les darreres repeses

L'excés d'original que ens obligava en el número passat a prescindir de l'article de costum sobre les repeses, ens obliga avui encara a ésser més breus del que voldríem.

Assenyalant en primer terme l'excel·lent idea d'una empresa de Gràcia de reprendre el vell film de Charlie Chaplin: *Una dona de París*, l'únic film de l'autor en el qual ell no pren part com a actor.

El film en qüestió marca una etapa en el cinema d'allò més interessant, però etapa avui ja superada. El temps no passa en debades i el cinema marxa amb una considerable acceleració. Hom pot copsar això en assistir ara a la projecció d'aquest film que féu en la seva època una sensació i durant molt de temps fou model de tota comèdia psicològica en el cinema. És d'una riquesa d'idees potser excessiva, però ara ens produeix una certa impressió d'arcaisme.

Amb tot, si en la realització és quelcom que se situa en la història amb un interès retrospectiu, en el contingut té incontestablement un valor definitiu acusant el remarcable talent psicològic del seu autor.

Algunes coses d'aquest film haurien plagut a Thomas Hardy. Allò de les *petites ironies de la vida* va molt bé aquí.

Importantíssim a tot ésser-ho: *El pirata negre* de Douglas Fairbanks. Voldríem aquí transcriure totes les belles frases que aquest gran film ha inspirat a René Schwob en el seu llibre: *Una melodia silenciosa*. Deixem almenys per uns instants la paraula a l'il·lustre escriptor:

«Al gest físic el cinema substitueix el gest lluri i espiritualitat... Les més belles imatges d'*El pirata negre* són aquelles en les quals veiem Douglas volant per l'espai suspès a una vela; aquelles també en les quals veiem els seus soldats nedant sota l'aigua amb una regularitat patètica... Gràcies a una agilitat del cos donat, Douglas realitza l'irrealitzable. És sense dubte un dels pols de l'emoció cinematogràfica aquesta llibertat imprevista de l'esperit transfigurant el llenguatge encadenat dels cossos. Talment com si el domini de la raó fos sobrepassat i que, d'una manera incomparablement més palesa que en literatura, l'espai i el temps perdessin llur rigor habitual i deixessin d'oposar-nos llurs obstacles.

«El caràcter al·lusiú de tota imatge cinematogràfica és subratllat aquí per un sistema d'il·luminació mercès al qual sols apareixen

Un primer pla de «Scaramouche»

els gestos que serveixen a la intel·ligència de l'acció. El mateix que en els quadros de Rembrandt.»

Anotem també la reaparició en els cinema populars d'*El llegat tenebrós*, el millor que ha fet Pau Leni per a traduir el misteri i la por en imatges cinematogràfiques. Totes aquelles inefables sensacions de presència invisibles de pànic que campen per l'obra d'Edgard Poe troben aquí una equivalència visual de la més bona llei.

Filibusters moderns demana un comentari per l'estil del que fem aquí mateix sobre *La ruta de Singapur*. Molta traça; poc esperit.

La fràgil voluntat fa l'objecte d'un comentari a part que hom pot llegir en aquesta mateixa pàgina.

Per acabar, citem encara *Scaramouche*, el bell film de Rex Ingram que, malgrat datar de cinc anys ençà, es veu encara amb gust. Fou en aquesta obra on debutà Ramon Novarro, que el cop d'ull cert del *metteur-en-scène* irlandès sabé descobrir de la multitud d'extras que a ell venien.

J. P.

Sara Thompson o "La fràgil voluntat"

El cinema és per a nosaltres un vastíssim camp d'experiència psicològica. Ens ensenya més sobre la sensibilitat femenina la pantomima patètica d'un Evelyn Brent que mantes novel·les amb pretensions freudianes. I aquesta i aquelles dones que citàvem en el número anterior són com tants teoremes de psicologia amorosa. La veritat

GLORIA SWANSON en el rol de «Sara Thompson»

amb què han viscut llurs rols fa d'aquests quelcom que compta en la nostra vida amb un valor de cosa real. No per tractar-se d'una realitat artística deixen per això aquestes figures d'influir d'una manera efectiva damunt la nostra sensibilitat i damunt la nostra conducta.

Una d'aquestes imatges que ja no ens abandonarà més és la de Sara Thompson, personatge d'una novel·la de Somerset Maugham, tal com l'ha vista Raoul Walsh i l'ha interpretada Glòria Swanson.

De quan l'estrena de *La fràgil voluntat*, en què varem fer la connexió d'aquesta aventura indòmita que mena a la deriva la seva vida turbulenta per mar i per terra, ens quedava fort el desig de tornar a veure aquesta figura tan amada d'humanitat, d'encarnar-nos encara una bona hora amb ella.

Existència pariona a la d'un Chaplin. Inadaptada a la societat que es paga més d'hipocresia que d'autèntica virtut, la vida de Sara Thompson no pot ésser sinó un llarg pelegrinatge. D'ella diríem, variant un xic un molt conegut passatge de l'Evangeli: *Els seus pecats li seran perdonats pel molt que ha sofert*. Ella només demana viure un món en la sensualitat dels uns i la incomprensió dels altres li fan l'estada irrespirable.

Glòria Swanson ha entès de faiso magnífica aquest rol. Amb els gestos espasmòdics que semblen exposar una dansa a contratemps, tradueix aquella natura profunda però que es vol epidèrmica, dolorosa però que es vol follament gaia. Si tota bona artista de cinema hauria de conèixer a fons l'art coreogràfic, Glòria Swanson està en aquest sentit perfectament allionada. El seu gest és sempre d'un ritme i cadència sorprenent, revela una organització radical, es troba ésser imminent al moviment cinematogràfic.

En la crisi moral per la qual travessa, el mateix que en la que en sentit invers coneix el reformista Hamilton, cal assenyalant-ne com a factor decisiu el clima. Aquells deu dies d'obligat exili en aquella illa del Pacífic, on sempre plou, dia i nit, on els insectes us turmenten fins a exasperar els més flemàtics, on el clima és malèfic, són fatals als dos.

Es una llàstima que Raoul Walsh hagi estat, sota aquest aspecte, massa somer. Aquest factor subratllat amb poca insistència resta incomprès del públic. Calia sortir

dels estudis i amarrar-se de natura per realitzar amplament el film; donar realitat al que ara només promet. Els indígenes amb els seus costums són aquí completament escamotejats, quan innegablement el contacte amb aquella vida instintiva, pura, té damunt de l'ànim del reformador una influència pertorbadora.

Hem emprat la paraula pura i no ho hem fet pas amb la intenció d'atribuir-li cap qualificació moral. Entenguem's pura en un sentit psicològic, tal com és emprada, per exemple, per J. Kessel en el seu llibre: *Les cœurs purs*. Pura aquells que són originals, sincers, gens o quasi gens afectats per tot el que és costum, regla, codi de conducta, imitació, hipocresia. En aquest sentit Sara Thompson és un cor pur, com ho és Chaplin, com ho és el príncep Muixkin de *L'idiota*, de Dostoievsky.

Agraïm a R. Walsh el coratge d'haver-nos ofert una obra tan amada de sinceritat, sense galant guapo, ni petons, però sí xopa d'humanitat. La meitat només el final, fruit d'aquest maleit costum de voler arranjat les coses de totes passades. Ens consta que en l'obra original no hi ha casament i prou dissona aquest episodi de la resta de l'obra, perquè sense saber-ho en veíem el convencionalisme. Una existència com la de Sara Thompson és d'aquelles que no poden fixar-se de cap manera i enllac.

El film ens fa la impressió d'ésser construït amb un esquema teatralístic, talment com si l'adaptació per a l'escena que el propi autor féu de la seva obra hagués servit de guió en el muntatge del film. És una conjectura nostra això, naturalment, però que s'ha afermat en veure ara aquesta pel·lícula.

La fotografia, excellent. Barnes és un màgic de la fotografia. Com diu excel·lentment René Guetta en un llibre recent, ningú no ha fotografiat millor Glòria Swanson com ho ha fet ell en *La fràgil voluntat*.

J. PALAU

LES NOSTRES SESSIONS

Aviat podrem avançar detalls concrets sobre les nostres sessions que es rependran el mes vinent. Ara'estem procedint a la selecció i contracte dels films que amb caràcter d'estrena volem presentar als nostres lectors i públic en general; films completament inèdits a Catalunya i on podrem copsar activitats cinematogràfiques absolutament orientades vers la producció artística.

Al costat d'aquestes presentacions hi haurà les repeses, com de costum a base de films realment excepcionals, i amb una predilecció en la selecció d'aquells que han passat més desapercebuts.

Naturalment que nou sessions, que són les que pensem celebrar, és una restricció de massa iniciatives, però repetim que veurem amb gust totes les suggestions que tots els lectors vulguin fer-nos sobre la confecció dels programes.

Ja ho sabeu...

— que Ivan Muijskin s'encarrega del rol de Julià Sorel en una recent adaptació cinematogràfica d'*El Roig i el Negre*, de Stendhal?

— que *Els fugitius*, que la casa Gaumont presentarà a Barcelona, és una comèdia deliciosa?

— que Adolf Menjou farà tot seguit *Talies* a França?

— que E. Carewe continua hostil al film parlat?

— que aquesta temporada veurem Olga Blacanova en *Els molls de Nova York*, *El llop de Wall Street* i *L'allau*?

— que *Els cosacs* de G. Hill amb John Gilbert s'assenblen tant a l'obra de Tolstoi que l'ha inspirat com una nou amb una castanyia?

— que *Cristina*, el film de Janet Gaynor, és obra de H. Howard, l'intelligent autor de *Pirata de riu*?

El primer concert d'un virtuós.

(Berliner Illustrirte Zeitung.)

EL CIRC EN EL CINEMA

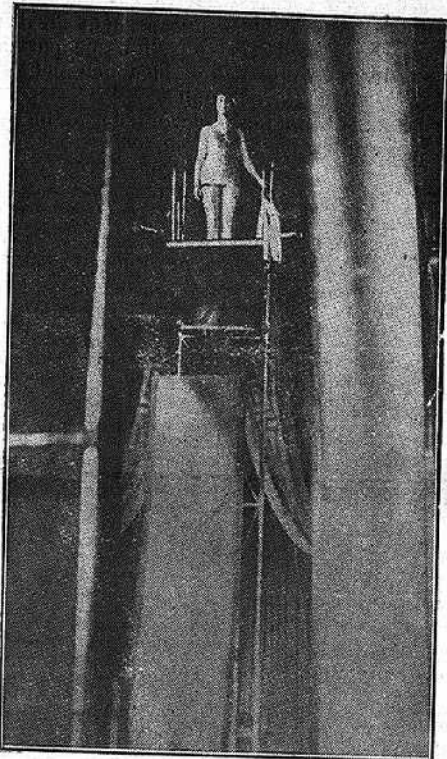
El circ ha constituït ara i sempre un tema altament suggestiu per a tota mena d'interpretacions artístiques. Escriptors, músics, pintors, homes de teatre han aprofitat el moviment, el colorit, el pintoresc de la vida de circ com a motiu d'inspiració. Aquesta simpatia per un tema determinat, s'explica fàcilment per poc que ens fixem amb les enormes possibilitats d'interpretació, de comentari, que ofereix el circ i els seus personatges. Els pompiers més irreductibles, els sentimentals més desesperats, els moderns més atrevits, troben en el circ un marge de sensacions amplíssim.

Naturalment, el cinema no podia negligir un assumpte tan ric de possibilitats i hom ha produït una sèrie de films d'argument farandulesc. Entre les grans pel·lícules de circ, destaquem *L'home que rep les bufetes*, de Lon Chaney; *El circ*, de Chaplin; *Variété*, de Jannings. Tres visions absolutament diferents i de visió oposada. *Variété*, per exemple, ha constituït un *chef-d'oeuvre* de la cinematografia i un dels punts de referència a què tothom acut quan es tracta d'establir els valors i els avenços de l'art mut.

Avui anem a parlar d'una nova pel·lícula de circ, que el públic de Barcelona deuria conèixer aviat. Es tracta de *Looping the loop*, de la Ufa.

En el cinema Olympia, de Manresa, varem tenir ocasió de presenciar l'estrena d'aquest film a Espanya. *Looping the loop* és una veritable meravella que interessarà vivament els nostres bons aficionats. Està dirigit per A. Robinson i com a protagonista hi ha Jenny Jugo, Werner Krauss i Warwick Ward.

Després de l'enorme prestigi aconseguit per *Variété* semblava difícil que la Ufa es decidís a tractar un nou tema de circ. Calia un esforç formidable, produir una nova pel·lícula.

JENNY JUGO en el film «Looping the loop»

cu'la que, jugant un tema semblant, pogués resistir les comparacions. Deu ésser segurament per aquest motiu que A. Robinson, donant-se compte de la gran responsabilitat que contraia, ha esmolat fins a un nivell inversament les seves qualitats de creador.

Es impossible parlar de *Looping the loop* sense establir un paral·lel amb *Variété*. Podem dir de seguida que l'únic de comú que tenen aquestes dues pel·lícules, és el gust, l'empremta germànica. Després d'aquestes similituds d'escola, és difícil de trobar entre *Variété* i *Looping the loop* cap altre punt de coincidència.

El drama que serveix de base al film que comentem és d'una gran vulgaritat. La gràcia està en l'enorme partit que Robinson ha sabut treure del tema. Un clown famós que no ha pogut trobar mai l'amor veritable perquè totes les dones només han sabut veure en ell l'home que fa riure. Entorn d'aquesta bastida sentimental hom ha edificat una acció meravellosa. El que frapa més d'aquest film és la intel·ligència i la sensibilitat que hi descobrim a cada moment. Començant per les troballes d'ordre tècnic i acabant per l'emoció amb què estan tractades les figures i les escenes, el film manté de cap a cap un to i un gust de la millor qualitat.

Apellant novament al record de *Variété*, podem dir que *Looping the loop* és, potser, una cosa més aguda, més refinada. Destaca en primer terme la formidable actuació de Jenny Jugo, que interpreta una de les heroïnes més interessants que fins avui ens ha servit el cinema. Werner Krauss ha fet en aquesta obra la seva més gran creació en l'art mut. Warwick Ward, indiscutiblement superior que en *Variété*, fa un «segon» perfecte. No volem pas terminar aquest article sense assenyalant la manera exquisida com és presentat un matrimoni-típus, ple de grotesc i de pietat, que són els pares de la protagonista. Aquests personatges, que són unes figures secundàries, agafen un relleu extraordinari. Són, en fi, unes de les realitzacions més intel·ligents que ens ha servit el cinema.

J. M. P.

DISCOS

Les orquestres americanes de jazz van tenint una preferència, ben explicable, per al vals. Després de les creacions dels vienesos cal arribar als americans per trobar quelcom remarcable en el vals. Ha estat l'empenya que li han donat aquestes orquestres el que l'ha fet revirar. Amb menys melodia i més cura en l'orquestració han resultat efectes nous obtinguts amb les combinacions diverses que poden produir els innombrables recursos del jazz.

Alguns dels valses que donen aquestes orquestres volen tenir encara una melodia sentimental com és *Just another night*, de Donelson, però les variacions dels instrumentistes dels Waring Pennsylvanians, especialment els pianistes, li treuen tot l'ensopiment que podia tenir.

Un vals que en altres orquestres esdevindria gris i sense vida és *Wonderful one*, l'orquestra P. Whiteman sap donar varietat a l'obra servint-se d'una melodia no massa feliç, fent-la desfil·lar amb oportunitat per tot el conjunt instrumental.

Les sonoritats estridentes del metall són sempre perilloses al disc. Cal un enregistrament molt perfecte perquè les aguanti. Sortosament això es troba en el disc de Serge Olsen, *The first kiss*, tot i ésser molt convenient al ritme del vals. Aquesta orquestra S. Olsen seria un conjunt molt estimable si no fos que l'excessiva unitat de conjunt que sempre assoleixen les seves interpretacions els dona un cert caire de marxa militar.

Al revers una charleston *I fav down an go boom!*, que vol donar amb el refrany vocal una nota pintoresca que extremada amb les darreres notes del baix el porta a l'extravagància.

Els altres charlestons *By the waters of Minnetouka*, de l'orquestra Whiteman, i que interpreten els Waring's Pennsylvanians, *I'm sorry Sally*, poden presentar-se com a models de ponderació en les sonoritats i ritme i mobilitat ben agradoses.

Tot el que hem vist fins ara és referències als discos de jazz del mes d'agost dels quals encara no havíem parlat. Senyalarem a seguit les novetats del catàleg de setembre, ben de passada, perquè llevat dels enregistraments de Jack Hylton, poc hi ha de remarcable. I és que el jazz produeix tant que si els seus procediments no es diversifiquen i s'exemplen les seves possibilitats, esdevindrà aviat ensopit per la seva poca variació.

Sweet hearts an parade, i *Um Tcha-tum Tcha Da. Da. Da.*, tots dos lleugers amb un ritme sostingut, esdevenen fortament humorístics amb la intervenció vocal prou clara per a resultar ben expressiva. Són discos fets amb bones formes de cara a la popularitat, i no cal dubtar que l'obtiniran.

L'enregistrament dels Pennsylvanians de dos fragments de revista us adverteixen de com esdevenen ensopits la majoria de fragments coreogràfics de revista duts al disc.

Els Revelers ens vénen aquest mes amb fragments de *Vanities* i *Dusky Stevedore*, ben aprofitats per les seves veus avellutades i dolces.

Cal assenyalant les impressions de l'orquestra Demon's Jazz, per ésser de les millors orquestres d'aquí que cultiven el gènere. Dels enregistraments fets aquest mes, *La Rambla* sembla cercar la popularitat del seu nom. La veu triada per a cantar el refrany no ens sembla la més avinent per al disc; amb tot, el conjunt reix per la bona sonoritat del disc.

J. G.

By the waters of Minnetouka (Lieurance). Charleston. Orquestra Paul Whiteman. — Cia. del Gramòfon, AE 2667.

Wonderful one (Neilan, Whiteman i Grafe). Vals. Orquestra Paul Whiteman. — Id. id.

Just another night (Donelson). Vals. Orquestra Waring's Pennsylvanians. — Cia. del Gramòfon, AE 2636.

I'm sorry Sally (Kahn-Fiorito). Charleston. — Id. id.

La Rambla (Madrid, Perarnau y Demmon). One-step. Orquestra Demon's Jazz. Cia. del Gramòfon, AE 2735.

I fav down an go boom! (Brokman-Stevens-BBB). Charleston. Orquestra George Olsen. — Cia. del Gramòfon, AE 2736.

The first kiss (Al. Dubin-Russel Robinson). Vals. — Id. id.

Dusky Stevedore (Razaf-Johnson). Els Revelers. — Cia. del Gramòfon, AE 2631.

Blue Shadows (Klages Alter). Els Revelers. — Id. id.

Sweet hearts on parade (Newman-Lombardo). Charleston. Orquestra Jack Hylton. Cia. del Gramòfon, AE 2737.

When summer gone (Harrison-Wilhte). Charleston. Orquestra Jack Hylton. — Idem idem.

Digga Digga Do (Fields-McHugh). Charleston. — Cia. del Gramòfon, AE 2782.

Um-Tcha-Um-Tcha, Da, Da, Da. (Hart Blight). Charleston. — Id. id.

Buffon up overcoat (De Sylva-Brown-Henderson). Charleston. — Cia. del Gramòfon, AE 2752.

My lucky star (De Sylva-Brown-Henderson). — Id. id.

VIATGES MARSANS, S. A.

Rambla Canaletes, 2 i 4 - BARCELONA

EXCURSIONS

PER MEDI D'AUTOCARS LUXOSOS I CÒMODES

a Ribes, Puigcerdà, La Cerdanya, Font-Romeu, Vall de l'Aude, Foix Tarbes, Lourdes, Bagnères de Luchon, Vall d'Aran i instal·lacions de La Canadiense a la província de Lleida

Deliciós viatge d'estiu - Bel·lissims panorames pirenaics - 7 dies de viatge

Preu: 350 pessetes (incluïts els hotels)

DISCOS Broadcast

El major stock

Preus únics a 5 i 6'50 pessetes

CASA ALEMANY

Via Laietana, 39 - Tel. 12756 - BARCELONA

Waters Cardona Vergara, 1

DE LES ARTS

COMENTARIS DE L'EXPOSICIÓ

VIII

Aquesta construcció que han anomenat «Caserio de Ninas» (la qual treu el nas en el segon terme de la fotografia que publicuem) és una mostra convincent de la simple bellesa que es pot aconseguir, només, amb la proporció arquitectònica. Sense cap motllura, ni altres elements que uns arcs de mig punt, els pilars sustentants i dos ulls de bou, el projectista ha plasmat una façana admirable i d'una afuada assimilació de la nostra visió arquitectònica.

secció vertical trobarem dues pendents desiguals. La de la graderia inferior, compresa entre l'orchestra i el praecinctio, és més horitzontal que l'altra. Aquesta desigualtat, ultra donar una major visualitat a l'auditori, és la gràcia de la construcció i, per altra banda, una disposició aproximada a la línia parabòlica emprada en les sales modernes d'espectacles.

L'orchestra del teatre d'En Raventós segueix, aproximadament, la forma tancada del teatre grec i també, com en el Teatre

servir per vestuari i entrada dels actors; i per completar l'espectacle es podrien utilitzar diversos camins de sobre la pedrera i tot plegat, potser, donaria tants recursos escènics com el flamant Teatre Pigalle. Què esperem, doncs?...

Tot esperant, podríem anar a Miramar... i suposeu-vos que ja hi som.

La descripció de la «vista» des dels jardins de l'esplanada la trobarem en qualsevol guia i, per altra banda (per respecte i adhesió al meravellós punt de vista) us la perdono, cosa que sempre és d'agrair.

En aquests jardins davant del restaurant, el primer que trobem són dues conegudes de la plaça de Catalunya. Quan van tenir la bona pensada de treure la meitat de les escultures d'aquesta plaça no sabem on anirien a parar. I ara és una gran sorpresa per a tot barceloní anar descobrint llur nou emplaçament. Aquí a Miramar hem saludat una escultura d'En Clarà i una altra d'En Gargallo. Tant d'un escultor com de l'altre ens agraden més les que han quedat a la plaça de Catalunya, i si haguéssim de jutjar l'obra d'aquests dos artistes per aquestes dues mostres, no els atorgaríem la veritable estimació que es mereixen. De Josep Clarà hi ha una altra escultura de dona asseguda de molta més valor. El fragment dels braços i el pit és el més notable. En dir que és una bona escultura de Clarà, crec fer-ne el millor elogi.

L'edifici de Miramar té l'agudesia de la discreció, cosa molt apreciable dintre el repertori fantasista de la nostra arquitectura. Sembla que aquesta construcció no vol dir cap paraula nova ni repetir cap frase sobrement coneguda. Es conforma amb parlar discretament, i també correctament, com moltes altres cases i torres del segle passat situades en els voltants de la ciutat amb un accent, de vegades, una mica afrancesat.

En la primera sala del seu interior anotarem uns plafons agradables de mirar. En l'atra sala, reservada a restaurant, la gamma cromàtica és excessiva i poc harmònica. La preocupació de voler quedar moderns ens donarà molts disgustos. Cal tenir en compte que a la «decoració escenogràfica» tant s'hi pot arribar per una repetició gratuïta d'ornaments tradicionals com per una forçada «modernitat».

La sala del primer pis, amb tons grisos i platejats, ja és tota una altra cosa.

Per acabar el comentari d'avui, recordaré que el projecte d'aquest restaurant de Miramar és de l'arquitecte Ramon Raventós, les aportacions del qual, dintre el recinte del gran certamen, han estat veritablement remarcables.

MÀRIUS GIFREDA

FRANCESC DOMINGO ENS PARLA DE LA SEVA PRÓXIMA EXPOSICIÓ

Ha estat tres dies a Barcelona, però gairebé no l'han vist més que la seva mare i els seus amics més íntims. En Domingo té horror del soroll. Sembla que vagi amb pantufles entremig de la multitud. No desitja ni provoca que es parli d'ell. És la discreció en forma de pintor. I de pintor bo. Això, com tots sabem, és miraculós. Estem acostumats a tractar artistes que dos mesos abans d'un debut o d'una exposició estiren totes les cordes de la publicitat, despenen totes les llurs economies en reclam i recorren a tots els mitjans perquè es parli d'ells. Però Francesc Domingo és una excepció honorable. Dintre quinze dies s'ha d'inaugurar una exposició de quaranta pintures se-

FRANCESC DOMINGO. — Pintura

ves, a la Sala Parés, i aquesta és l'hora que En Domingo manifesti la més petita impaciència o la més lleu nerviositat.

Hi hem parlat en un recó del cafè de la Rambla, en conversa íntima, sense pla d'interviu. L'hem sentit apassionar-se una vegada més per la seva pintura. Se'n ha confirmat de bell nou com un místic, un gran místic del color. Ens ha dit coses d'innegable interès, mirant-nos fixament amb els seus ulls de sant i somrient com en els temps antics devien somriure els benaventurats.

—La vostra exposició s'obrirà...?

—A primers del mes entrant.

—Què exposareu?

—El conjunt de tota la meua producció durant aquests darrers deu mesos. El treball d'una anyada d'intensa labor al meu modest estudi de París.

—Gènere?...

—El meu. Són coses que estan en gestació i que han de trobar encara el seu camí definitiu. A mi ja sabem que només em preocupa la il·lusió de fer un art universal. I això costa molt. A Catalunya sembla que els artistes no tinguin cap ideal pictòric. No s'estima el color. La gran vaga del paisatge entre els pintors catalans no té altra explicació que la mandra. La mandra de no haver d'exercitar la imaginació, de no tenir necessitat d'inventar res per limitar-se només a copiar, amb més o menys gràcia, el que ens dona la naturalesa. I l'art és quelcom més que això. L'art, segons la meua concepció de les coses, és una creació constant per arribar a Déu!

—Vós creieu, doncs, que els admirables paisatgistes...?

—Si fos possible—ens respon amb una vacietat acostumada en ell—jo suprimiria el paisatge durant una llarga temporada. L'amor que sento per l'art i pel prestigi artístic de Catalunya, m'obliga a parlar així.

Seria l'únic sistema per aconseguir que els nostres pintors tinguessin una idea més elevada de l'art i l'únic camí per obligar els bons artistes de casa nostra a fer treballar llur imaginació...

—Jo entenia—i perdoneu la meua ignorància—que un bon paisatge podia ésser un magnífic model d'aquest art pur que vós defeneu...—objectem.

En Domingo s'anima. Els seus ulls de místic s'encenen. Amb un foc de passió en la paraula, ens contesta:

—Nosaltres, els catalans, podem arribar a comprendre la força emotiva del Greco perquè descendim dels bizantins. Nosaltres heredem la forma; aprenem el detall de la forma, però no aprenem la forma. Els pintors han volgut deformar les figures per tal de donar una expressió i jo crec fermament que no s'ha de cercar aquesta expressivitat sinó que l'artista no ha de tenir altre objectiu que la bellesa. Aquesta degeneració que representa en l'evolució de l'art la recerca de l'expressió en la pintura, prové dels mals pintors del renaixement italià. Aquests i els seus deixebles han sacrificat la bellesa pura de l'art per l'expressió, diguem-ne literària, de la imatge. I aquest és el gran error. Els primitius creien que una forma expressiva no tenia bellesa i creien molt bé. Recordeu que quan havien de pintar una Dolorosa o un cap expressiu de tristesa, tapaven la cara de la imatge amb les mans d'aquesta, per tal de no pintar un rostre lleig.

Però tot això—segueix dient En Domingo—són les becerotes de l'art, són com si diguéssim la lletra A. I al nostre país la gran majoria de pintors ho han oblidat.

—Vós—preguntem—que esteu a l'avantguarda del moviment artístic, què opineu del sobrerrealisme?

En Domingo fa un gest de sorpresa:

—El sobrerrealisme? És una cosa caducada. A Europa ja no se'n parla. Fracassà sorollosament, perquè el sobrerrealisme és una cosa falsa. Representa, durant l'època de la vida que tingué, una mena de fill bord del cubisme...

—Tot el que volgueu—objectem—però a Barcelona, durant uns dies, tres o quatre nois sobrerrealistes, pintors, literats i conferenciant, varen fer molta forrola...

—Són gent que es diverteixen, però sense cap valor. Són fluxos, covards. No planten cara, perquè no poden. Han de recórrer al truc més o menys fàcil per sortir del pas. Creieu-me: no val la pena de parlar-ne.

—Una darrera pregunta: Digueu-nos almenys si coneixeu per quina raó aquests senyors senten aquesta passió morbosa per la putrefacció de les bèsties...

—No me n'he preocupat mai, però suposo que la pudor els deu inspirar. A nosaltres ens agrada el perfum d'una flor i a ells els deu agradar la pudor de la m... Tot són gustos. Ells van a la recerca de quelcom nou i no es pot negar que la troballa d'un ase podrit o d'una bobinada de bou com a models plàstics, representen una gran novetat.

—Molt agraïts de l'explicació. Us en tornem a París?

—Sí, però tornaré a primers d'octubre, per ésser aquí durant la meua exposició a la Sala Parés.

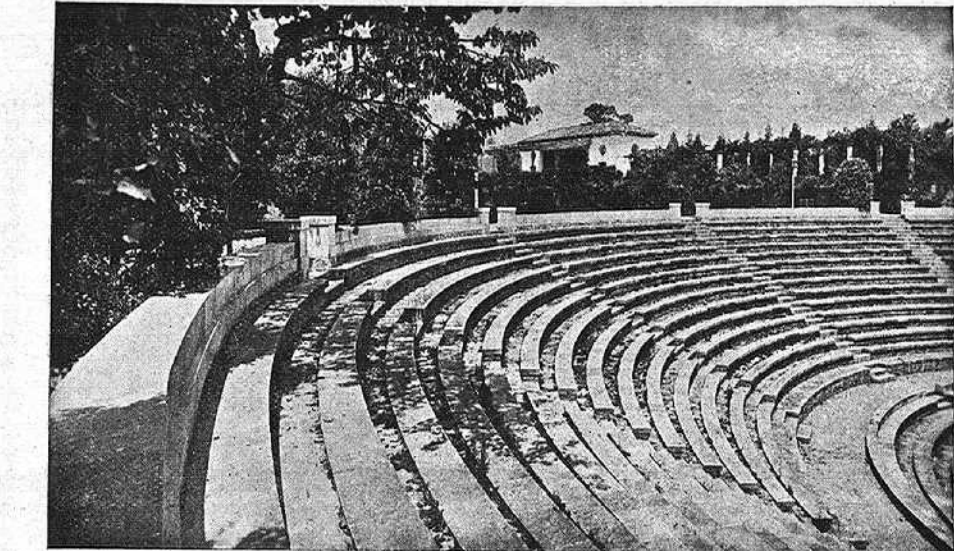
—Quantes obres exposareu?

—A la vora de quaranta.

—Dibuixos i pintures?

—Tot pintures. Us repeteixo que no prenc que això sigui res definitiu dintre la meua modesta producció artística, però ja sabem que l'art és l'etern recomençar. Almenys serà un camí per avançar vers el perfeccionament. Tota la meua il·lusió es concentra en això: que el públic arribi a estimar el color, que és la més gran poesia de la tela...

DOMÈNEC DE BELLMUNT

Graderies del Teatre Grec

Dic això perquè el projectista d'aquest pòrtic és l'arquitecte francès Forestier, i m'atreveixo a insinuar que sense el contacte del cèlebre jardiner amb el nostre arquitecte Ramon Raventós, aquesta construcció potser no hauria assolit una expressivitat tan saborosa i nostra.

La idea d'aprofitar una antiga pedrera per emplaçar-hi un teatre grec, també és del senyor Forestier; i l'esmentat Raventós, amb la col·laboració del seu company Nicolau Rubió i Tudurí, els encarregats de realitzar-la.

La primera anotació que feu davant aquest Teatre Grec de l'Exposició és la d'una simplicitat emocionant. Després aniréu constatant la precisió del seu traçat.

La graderia de la sala (o la cavea dels antics) consta de tres cunies en la part inferior, i (tal com diuen les normes vitruvianes) de sis en la graderia superior. En la

de Dionisos, els seients de la primera fila inferior són amb respallers, els quals—seguint la tradició, hauran d'ésser ocupats, en el dia d'una representació, pels sacerdots, sacerdotesses i magistrats importants o els seus equivalents actuals.

En l'escena del teatre hi ha un temple de pedra resolt d'una manera notable. Els autors del projecte han defugit tota mena d'arqueologisme decoratiu, i per això han assolit un hellenisme més profund.

Per la porta d'aquest temple (una mena de valvae regia dels antics) podran aparèixer els protagonistes de la tragèdia. A més a més, hi ha unes escales laterals que comuniquen amb uns corredors subterranis que van a parar als extrems de l'escena, i un altre corredor per a l'apuntador, el qual té el seu amagatall sota una pedra. I encara hi ha un altre gran corredor que travessa tot el jardí Amargós que podria

DRAMA A L'EMISSORA DE RADIO

El speaker agafa singlot al començament del programa.

(Life.)

—Es un poca-vergonya, un estafa i un mal agraït que no es recorda que tot el que és m'ho deu a mi.

(Berliner Illustrirte Zeitung.)

"LA PÈRGOLA"

EL RESTAURANT DE MODA

Situat

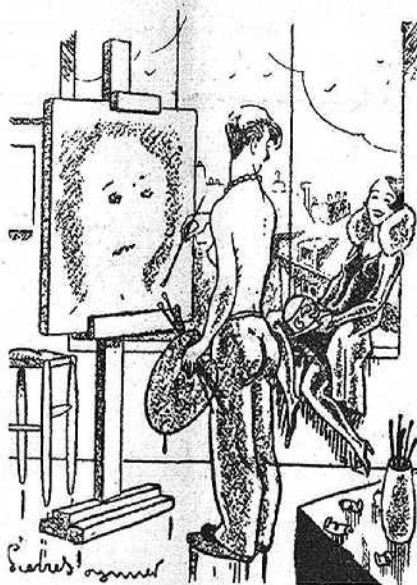
davant la meravella d'aigües il·luminoses prop del Gran Brollador

COBERTS A 12 PESSETES

BANQUETS

ORQUESTINA VERDURA

Telèfon 33924

—I que et fan gaires encàrrecs els visitants?

—Sí, però mai de quadros.

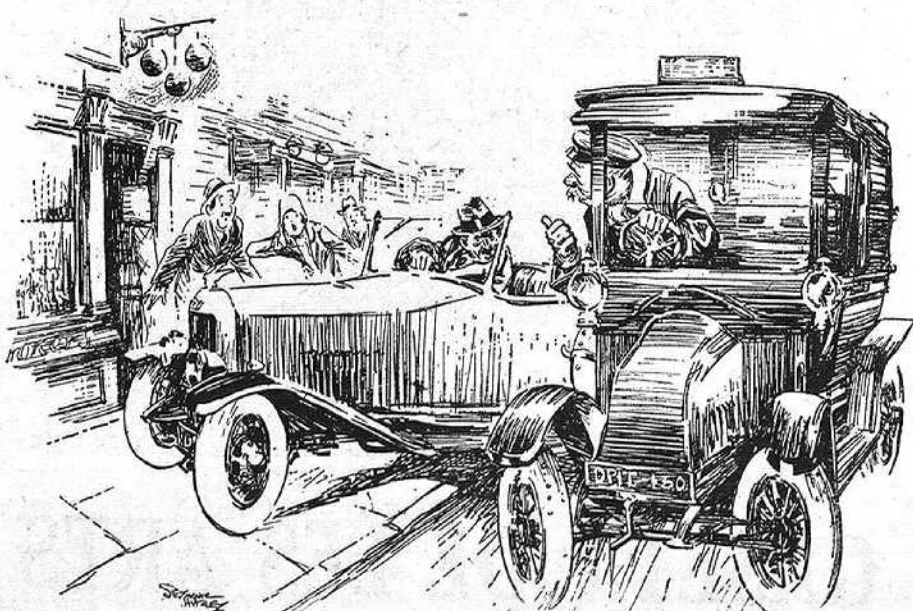
(Le Rire.)

MOBILIARI D'ART

BUSQUETS

Decorador, mestre ebenista i tapisser. Objectes d'art i de fantasia per a obsequis. Sales d'Exposicions de Belles Arts.

Passeig de Gràcia, 36. Telèfon 16285
BARCELONA

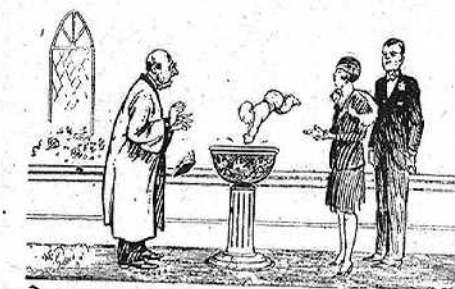

El xofer del taxi que ha tirat l'altre contra la botiga del prestamisa. — Què us agafa? És que us voleu empenyorar el cotxe?

(London Opinion.)

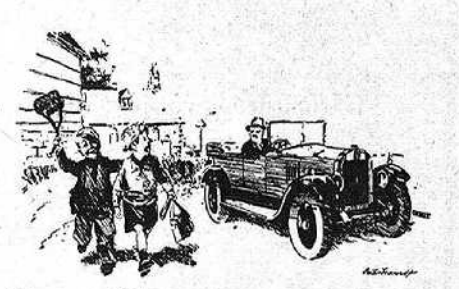
Feu fer els vostres gravats en la
UNIÓ DE FOTOGRAVADORS

CORTS, 481 · Telèfon 33421

El bateig del fill de la campiona de nàtic.

(Passing Show.)

L'automobilista. — Vaig bé per anar a Liverpool?

—El noi. — Sí que esteu de pega. Abans d'ahir vam acabar la classe de geografia.

(Passing Show.)

BRASSALETS FANTASIA

BRUCHES NOVELAT

J. ROCA

— JOIER —

RAMBLA DEL CENTRE 33

PASSATGE BACARDÍ 2

Exposició Internacional de Barcelona

Oberta fins a les dues de la matinada

Palau Nacional

ENTRADA AL MATI GRATIS
ENTRADA A LA TARDA 0'50 PTES.

Poble Espanyol

AVUI DIJOUS, dia 19, a les sis de la tarda

Gran Festa Regional

a la Plaça del Poble Espanyol, a honor dels senyors congressistes del XIV Congrés Internacional Cotoner.

Han estat posats a la venda els carnets de 25 entrades, al preu de 22,50 pessetes.

Aquests carnets són vàlids per a tots els dies. Es tallarà una entrada del carnet els dies que valgui una pesseta, i els dies que l'entrada al recinte sigui de dues pessetes es tallaran dues entrades dels esmentats carnets.

Les persones posseïdores de carnets antics d'entrada al recinte de l'Exposició podran fer-ne ús, des d'ara, en la forma següent:

Els dies que l'entrada al recinte de l'Exposició valgui dues pessetes, per cada fulla només podrà entrar una sola persona.

Els dies que l'entrada al recinte sigui d'una pesseta, per cada fulla podran entrar dues persones.

NOTES. — El públic no podrà entrar al recinte amb cistells, farcells ni paquets voluminosos.

No serà permès de menjar en els bancs, jardins, places, escales, etc.

La consigna per als farcells petits queda establerta a les portes de la Plaça d'Espanya, fora del recinte.

Ha estat posat a la venda al públic el carnet per a tota la temporada, al preu de 70 pessetes.

Cada dia, llevat dels divendres a partir de les nou de la nit, l'entrada al recinte de l'Exposició serà d'UNA pesseta.

AIGUA DE ROCALLAURA

La deu més rica del món

Si vostè pateix d'Albuminúria, Litiasis àcida (mal de pedra), Bronquitis paronquimatoses, Nefritis crònica, es curarà radicalment amb

AIGUA DE ROCALLAURA

S'expèn amb ampolles de litre i de mig litre i en garrafons de vuit litres

Distribuidors generals

FORTUNY, S. A.

CARRER HOSPITAL, 32, Y SALMERÓN, 133

AFISA

Laietana, 18, pral., B

Director

Carles Ossorio

Autoritzacions per a noves indústries

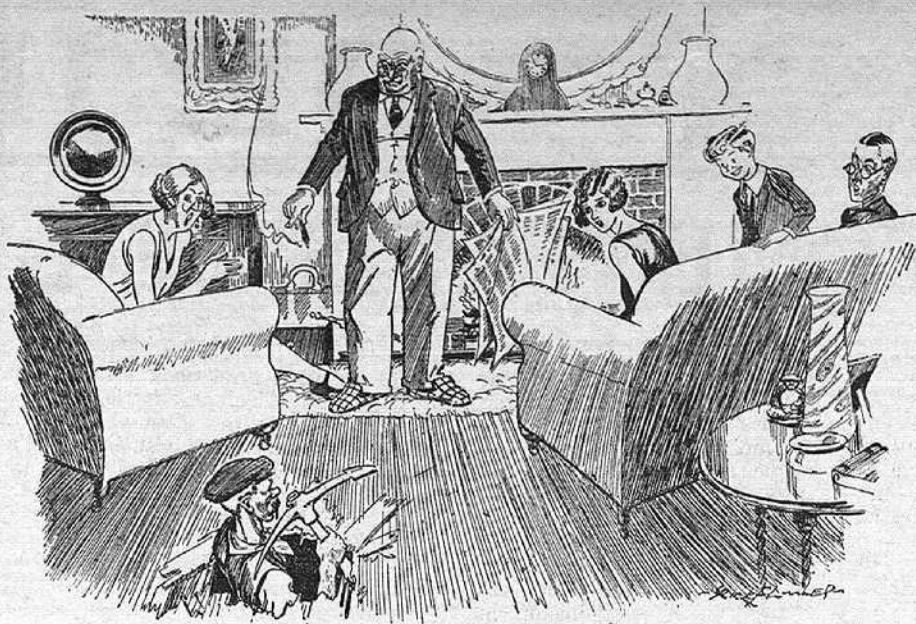
Noves instal·lacions canvis i trasllats

Certificats de productor nacional

Expedients de protecció de l'Estat

Representant especial a MADRID

Contribució industrial territorial, utilitats

L'espatllacarrers. — Dispensin. Em dec haver equivocat. Em pensava que sortiria al carrer.
(The Humorist.)

Societat Espanyola de Carbur Metàl·lics

Correus: Apartat 190
Telegr.: "CARBUROS"

Mallorca, 234
BARCELONA

Telèfon 73013

CARBUR DE CALCI, Fàbriques a Berga (Barcelona) i Corubion (Corunya) :: OXIGEN 99 % DE PURESIA, Fàbriques a Barcelona i València :: ACETILEN DISOLT, Fàbriques a Barcelona, Madrid i València :: FERRO MAGNESI i FERRO-SILICI :: SOCARRIMAT i SECAT de fils i pessos seda, cotó i altres teixits :: CALEFACCIÓ INDUSTRIAL de laboratoris i domèstica :: GENERADORS, BUFADORS, MANOMETRES, materials d'aportació per la SOLDADURA AUTOGENA

Pressupostos, estudis, consultes i assaigs, gratis

Visiteu a l'Exposició el carro de

Caricatures pròpies: 10 ptes. Caricatures Exposició: 35 ptes.

Av. del Marquès de Comillas (davant el Poble Espanyol)

Telèfon 34482

Subscriviu-vos a **MIRADOR**

SETMANARI CATALA

Pelai, 62. - BARCELONA

BUTLLETÍ DE SUBSCRIPCIÓ

En

que viu a

carrer

n.º

se subscriu a **MIRADOR**

pel preu fixat de 2'50 ptes. trimestre.

de

de 19

Signatura

Anunciar

MIRADOR

és donar a conèixer un producte per tot Catalunya

SUBSCRIVIU-VOS A LA

GASETA DE LES ARTS

DIRECTOR: Màrius Gifreda

ART ANTIC: Joaquim Folch i Torres

ART MODERN: Rafael Benet

ABONAMENT

Un any: Barcelona, 17 ptes. — Península, 18 ptes.

Un trimestre: Barcelona 6 ptes. — Península, 7 ptes.

Redacció i Administració: VIA LAIETANA, 37 - BARCELONA